

Arrest

nr. 130 658 van 30 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 19 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater) van 17 april 2014 en het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Pascale MEULEMANS en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 12 december 2013 een aanvraag voor een toelating tot verblijf in in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2.Op 17 april 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 12.12.2013 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

*Naam: Q.
Voorna(a)m(en): X.
Nationaliteit: China
Geboortedatum: 21.12.1981
Geboorteplaats: Zhejiang
Identificatienummer in het Rijksregister:xxxxxxxxxxxxxx
Verblijvende / verklaart te verblijven te: (..) om de volgende reden onontvankelijk:*

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

Betrokkene haalt aan dat haar dochter school loopt en dat het een moeilijk te herstellen nadeel zou betekenen indien het kind zou terug dienen te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Het kind dient de moeder niet te vergezellen naar het land van herkomst. Enkel de moeder dient terug te keren; het schooljaar van de dochter hoeft niet onderbroken te worden.

Het feit dat betrokkene hier twee kinderen heeft, waarvan één school loopt, ontslaat haar trouwens niet van de verplichting zich voor haar verblijfsrecht in regel te stellen op de geijkte manier, namelijk met het vereiste visum of indien ze reeds een machtiging of toelating tot verblijf van meer dan drie maanden zou hebben.

Het feit dat mevrouw geen familieleden meer heeft in het land van herkomst, behalve dan haar zieke vader, haar volledige gezinsbelangen gevestigd zijn in België, betekent niet dat ze verhinderd is tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om zich in regel te stellen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen bovendien het volgende:

"De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

Betrokkene kwam aan in België op 26.11.2011 en ondernam pas voor het eerst op 25.09.2013 stappen om haar verblijf te regelen. Ze is dus zelf verantwoordelijk voor haar situatie en moet er de gevolgen van dragen.(...)"

1.3.Op 17 april 2014 wordt tevens beslist tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, die verklaart te heten

{..}

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven,

Binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene beschikt niet over een geldig visum voor België. De aankomstverklaring die ze destijds kreeg verviel op 26.02.2012.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ondermeer wegens gebrek aan belang.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vorderingen volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, zij beschikt niet over een geldig visum en de aankomstverklaring verviel op 26 februari 2012, hetgeen door de verzoekende partij niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de

Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM.

Uit de bespreking van het middel zoals hieronder weergegeven, zal echter blijken dat de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt, zodat voorgaande vaststellingen overeind blijven.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij een belang heeft bij het ingediende beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing om reden dat niet aangetoond wordt dat de vernietiging van deze beslissing haar een voordeel kan opleveren.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur alsook de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Aangezien artikel 8, tweede deel van het EVRM stelt :

“geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Aangezien er inderdaad een juist evenwicht moet bestaan tussen het algemeen belang en de belangen van de persoon waarbij artikel 8 van het EVRM de richtlijnen tussen dat evenwicht heeft vastgelegd.

Zie Europees Hof mensenrechten, arrest REES / Verenigd Koninkrijk, 17 oktober 1986, publicaties van E.H.M.R., serie A, nr. 16, p 15.

Dat in de bestreden beslissing op geen enkel punt rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM terwijl het proportionaliteitsbeginsel duidelijk stelt dat er een juist evenwicht moet gezocht worden tussen het eerbiedigen van de individuele rechten inzake privé- en familiaal leven (zoals schoolgaande jonge kindere, arbeidsovereenkomst man, zwangerschap, blanco strafregister, sociaal leven in België, geen familie in het herkomst land) en de bescherming van de belangen op dewelke de inmenging steunt.

Zie RvSt nr. 105 428, 9 april 2002.

Aangezien de verwerende partij heeft nagelaten met volgende belangrijke en duidelijk gemotiveerde elementen, aangehaald in het aangetekend schrijven van 12 december 2013, rekening te houden waardoor zowel het privé leven wordt aangetast in de zin van artikel 8 van het EVRM als het sociaal leven :

- Het schoolgaand kind Liu Xin dewelke inderdaad bij terugkeer naar het land van herkomst geen toekomst heeft gezien zij in België is geboren, waarbij naar rechtspraak in de aanvraag bij schrijven van 12 december 2013 werd verwezen waaruit blijkt dat zulks een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt.

Verzoekster zal haar dochter dienen mee te nemen gelet op de werkzaamheden van haar echtgenoot.

Zie arrest Blackori van 29 november 2006, nr. 165 253

- De niet aanwezigheid van familie van verzoekster in het land van herkomst tenzij haar zeer zieke vader.

- Het feit dat verzoekster en haar partner officieel als wettig samenwonend worden aanzien door het afleggen en ondertekenen van een verklaring wettelijke samenwoning dd 26 januari 2012 op basis van artikel 1475 tot 1479 van het Burgerlijke Wetboek.

- Het feit dat de wettig samenwonende partner van verzoekster als hulp kok beschikt over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur zodat hij niet alleen onvoldoende verdient, nl het minimum bedrag binnen zijn sector maar hij ook de tijd niet heeft om voor de (binnenkort 3 kinderen) in te staan voor minstens 6 maanden.

Aangezien ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat “de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed” alsook vereist artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht dat de motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekeninghoudend met de gegevens van het dossier;

Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Dat verzoekster hierdoor in de mogelijkheid moet zijn om na te gaan of de administratieve beslissing op redelijke wijze werd genomen (redelijkheidbeginsel) waarbij de belangen van de staat een hoger en afgewogen belang kennen

Zie arrest nr. RvV 19 537 dd 29 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004,

Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267

inzake Radovanovic / Oostenrijk

Aangezien bovendien de motivering duidelijk gebrekkig is op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoekster een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat artikel 8 van het EVRM mag geschonden worden.

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743.

Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936.

Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private belangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim / Turkije

Dat de belangenafweging duidelijk niet werd gemaakt ondanks de nieuwe wet van 8 juli 2011, van kracht sinds 22 september 2011, zulks voorziet, met name dat een evenredigheidstoets dient gemaakt te worden.

Dat zelfs indien zij werd gemaakt, quod non, uit bovenvermeld feitenrelaas blijkt dat volgens de proportionaliteitstoets er duidelijk een ernstige inmenging is in het privé, sociaal, economisch en gezinsleven dat niet kan voortgezet worden.

Zie o.m. een gelijkaardige zaak *Kuijjer / Steenbergen* 2002 p 190 EHRM 18 februari 1991 nr 12313/86 inzake *Moustaquim / België*

Zie tevens EHRM 28 november 1996, 21702.03

Aangezien ook inzake het arrest *Chorfi* door het Hof van Straatsburg werd beslist dat artikel 8 van het E.V.R.M. het gezinsleven op zich beschermd,

Zie Hof Mensenrechten, arrest *Chorfi/België* van 7 augustus 1996, T.V.R. 1997, nr. 3, 230 – 243, Liga 1996, afl.5-8, 26

Zie Hof Mensenrechten, arrest *Berrehag/Nederland* van 21 juni 1988, Publ. Cour eur. D. H., Serie A, vol. 138 § 21

Aangezien er derhalve een ernstig schending is van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 gezien deze overwegingen in de bestreden beslissing absoluut niet werden gemaakt;

Dat trouwens artikel 8 lid 2 niet alleen stelt dat er rekening dient gehouden te worden met de openbare orde en de nationale veiligheid maar ook met het belang van de democratie daar de echtgenoot van verzoekster onbetwistbaar zijn volledig inkomen zal dienen over te maken indien zijn vrouw en twee, binnenkort drie kinderen minstens negen maand zouden moeten gaan leven in het herkomst land in afwachting van de behandeling van de aanvraag gezinshereniging die dan zou ingediend moeten worden in het herkomst land.

Dat verzoekster beschikt over een blanco strafregister.

Dat de rechtspraak duidelijk is nl niet het uitzettingsbeleid op zich wordt beoordeeld maar wel het juiste evenwicht tussen het nagestreefde doel en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd recht (in combinatie met artikel 3 van het EVRM);

Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 21 april 2005,

Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake *Muslim/ Turkije*

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743.

Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936.”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 12bis van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar het vereiste visum aan te vragen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt voorts wel geantwoord op de door haar aangehaalde argumenten.

3.3. Verzoekster diende haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag tot gezinshereniging in op grond van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De in casu relevante bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)

5° (...)

6° (...)

7° (...)

(...)

§ 2. (...)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

(...)

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;”

3.4. Kernvaststelling van de eerste bestreden beslissing is dat verzoekster geen bijzondere omstandigheden aantoont, zoals bedoeld in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

3.5. Waar verzoekster de elementen die haar zaak kenmerken, namelijk een kind dat hier school loopt en het gebrek aan familie in het land van herkomst met uitzondering van haar zieke vader, herhaalt en de overtuiging is toegedaan dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, dient de Raad op te merken dat dit de motivering van de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

Zo wordt, met betrekking tot het argument dat haar dochter in België school loopt, gemotiveerd dat het kind verzoekende partij niet hoeft te vergezellen naar het land van herkomst zodat het schooljaar niet hoeft onderbroken te worden. Haar bloot betoog dat zij haar kind zal moeten meenemen omdat haar partner werkt, kan niet overtuigen om aan dit motief afbreuk te doen. Immers kan geenszins aangenomen worden en verzoekende partij toont dit ook niet aan, dat een tewerkgesteld persoon niet voor de opvang van de eigen kinderen kan instaan of geen beroep kan doen op privé- of publieke opvangstructuren te dien einde. Evenmin toont zij aan dat haar partner onvoldoende financiële middelen heeft om in te staan voor de kinderen. Door louter te verwijzen naar diens minimumloon maakt zij niet aannemelijk dat indien nodig hij geen beroep zou kunnen doen op financiële hulp. Ook met het argument dat zij enkel nog haar zieke vader heeft in het land van herkomst heeft de verwerende partij rekening gehouden. Zo wordt hieromtrent uitdrukkelijk gemotiveerd dat dit niet betekent dat verzoekende partij verhinderd is tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om zich in regel te stellen. Verder wordt gemotiveerd dat de verplichting om terug te keren om aldaar een machtiging aan te vragen geen breuk van de familiale relaties inhoudt maar slechts een eventuele tijdelijke scheiding. Ook het argument dat zij wettelijk samenwoont met haar partner, waarmee zij opnieuw verwijst naar haar gezinsleven, kan geen afbreuk doen aan de omstandige motivering inzake artikel 8 EVRM.

3.6. Artikel 8 EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheids-inmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de

verblijfswetgeving, dient te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.7. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster en haar partner en hun minderjarige kinderen een gezinsleven leiden in de zin van artikel 8 EVRM, dient erop te worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster, die slechts in België verblijft sinds 2011 toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar partner, die eveneens de Chinese nationaliteit heeft, en hun kinderen in het land van herkomst te verblijven. De tweede bestreden beslissing leidt er voorts niet toe dat verzoekster gedwongen wordt verwijderd en leidt er evenmin toe dat verzoekster voorgoed gescheiden wordt van haar partner en haar kinderen. De tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

3.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

3.9. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER